

Han ryckte på axlarna och log lite ursäktande.

– Ensam i ett rum på en flyktingförläggning händer det inte särskilt mycket.

Naturligtvis, det kunde jag ju ha begripit. Jag kom inte på något mer att säga.

– Ska du inte presentera mig för din väninna? sa han.

– Naturligtvis, svarade jag snabbt och vände mig mot Sisse – Sisse, detta är mannen Helena nämnde tidigare, Muhammeds kompis – Sisse, min gamla vän.

De skakade hand. Jag och Sisse gjorde oss redo att mingla vidare.

– Kan jag hämta damerna något? Ett glas champagne, kanske?

Han ville tydligen inte låta oss gå. Vi bytte ett snabbt ögonkast.

– Visst, varför inte? sa jag.

Vi stod kvar på golvet medan mannen trängde sig iväg mot ena långsidan, där baren tydligen fanns.

– Vilka ögon, sa Sisse.

– Ja, de svartaste jag sett, sa jag.

Några av Sisses kompisar kom fram till oss. De bubblade iväg medan jag spanade ut över folkhavet. Jag såg hans huvud komma gupande tillbaka i mängden. Han var längre än de flesta. Ovanför sig balanserade han en bricka med tre champagneglas. Jag kunde inte låta bli att le.

– Skål för det nya året, mina damer, sa han när han räckte fram glaset.

– Jag trodde inte du drack alkohol, sa jag.

Han hejdade glaset och log ett snett leende.

– Ser jag ut som en fanatisk muslim?

Jag kände hur jag rodnade. Så klumpigt sagt av mig!

– Nej då, jag menar, jag tänkte ... stammade jag.

Han skrattade bort min förlägenhet.

– Jag dricker faktiskt inte särskilt mycket, sa han. Bara fin champagne vid högtidliga tillfällen. Till det nya, svenska året!

Vi slog ihop våra glas.

Musiken blev verkligen så blandad som vi förutspått. Kvalitén måste sägas ha varit något skiftande, men det uppvägdes av musikernas goda humör.

En sydamerikansk dansgrupp gjorde ett kort uppträdande. En magdansös ringlade sig runt till den arabiska musikens vokala toner. Negern på elbas drog igång en ruskig version av "Smoke on the water".

Jag dansade hela kvällen. De gamla utländska nationaldanserna hade jag givetvis lite svårt att hänga med i, men både jag och Sisse drogs med i den allmänna festytan.

Så småningom kroknade småbarnen. De hystes in på madrasser i den övre våningen tillsammans med några gamla arabiska kvinnor.

Vid tolvslaget samlades alla festdeltagarna ute på planen framför huset. Efter några misslyckade försök lyckades festkommitténs ordförande få iväg några präktiga raketer.

– Gott nytt år, Maria.

Jag hade inte sett honom på ett tag, men nu stod han framför mig igen.

De brinnande ögonen log. Jag besvarade leendet med mina egna, gröna.

– Gott nytt år.

En raket med röda flammor exploderade på himlen bakom hans huvud. Ljuset från fyrverkeriet lade hans ansikte i komplett mörker. Effekten blev slående – från hans huvud sprutade kaskader av röda flammor. Trots kappan frös jag till.

– Här, sa han snabbt, drog av sig sin rock och lade den runt mina axlar. Samtidigt slocknade den röda blixten på himlen och hans ansikte fick anletsdrag igen.

– Jag tror jag vill gå in, mumlade jag.

Efter tolvslaget började gästerna droppa av. Familjerna med barn gick hem till sina rum och lägenheter på förläggningen. De första taxibilarna kom för att hämta upp sina kunder. Orkestern tunnades